

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. S.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. OAM-629/ZA-ZA14-LE23-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017, č. j. 49 Az 3/2016 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že důvodem stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky (bylo mu uděleno soudní vyhoštění), fakt, že na Ukrajině nemá zázemí a v České republice žije jeho syn a konečně obava z nástupu vojenské služby.

[3] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že tyto skutečnosti nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Věcně nehodnotil stěžovatelovu obavu z omezení osobní svobody a svobody slova, neboť ji neuvedl ve správním řízení, ač k tomu měl příležitost.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel podřadil důvody své kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Některé z jeho námitek lze dle jejich obsahu podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[5] Domnívá se, že v případě návratu na Ukrajinu by mohl být omezen ve své osobní svobodě a svobodě slova.

[6] Opakuje své obavy z nástupu vojenské služby a případného trestního postihu, pokud by jej odmítl. V této souvislosti namítá, že se žalovaný správní orgán ani krajský soud nevypořádaly s faktem, že nastoupení vojenské služby odmítá ze svého přesvědčení (nesouhlasí s konfliktem, nechce bojovat proti svým přátelům, domnívá se, že dochází k porušování lidských práv a že by mohl být k takovému jednání nucen). Pokud by tak učinily, musely by dospět k závěru, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo doplňková ochrana podle § 14a téhož zákona.

[7] V souvislosti s možným udělením doplňkové ochrany dále zmínil, že jeho rodiče žijí na východě země, která byla zasažena válčeným konfliktem, a že již nemá na Ukrajině zázemí.

[8] Domnívá se, že žalovaný dostatečně neodůvodnil neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Mělo být zohledněno, že v České republice žije již 20 let, měl zde pracovní zázemí, žije zde jeho syn, který je českým občanem.

[9] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný setrval na důvodech svého rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na vyjádření k žalobě. Upozornil, že stěžovatel uplatňuje obecné námitky, které zůstávají v rovině nesouhlasu s právním názorem žalovaného, respektive krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl nebo odmítl pro nepřijatelnost.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[13] V projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Vytýkaných pochybení s potenciálním dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele,

pokračování

spočívajících v nedostatečném zohlednění všech rozhodných skutečností, se krajský soud nedopustil. Veškeré právní otázky, které bylo třeba řešit, již byly Nejvyšším správním soudem komplexně judikovány.

[14] Stěžovatelovo tvrzení o obavě z omezení osobní svobody a svobody slova nebylo třeba po věcné stránce hodnotit, jak podrobně zdůvodnil krajský soud (poslední odstavec na straně 6 a první odstavec na straně 7 napadeného rozsudku). Vzhledem k tomu, že stěžovatel jeho závěry v kasační stížnosti nijak nezpochybňoval, nezavdal důvod pro to, aby Nejvyšší správní soud přijal jeho kasační stížnost k věcnému projednání.

[15] Běžná obava z nástupu vojenské služby či trestního postihu při jeho odmítnutí není podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem k udělení mezinárodní ochrany (srovnej např. rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, a ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46). Stěžovatelova situace není v tomto ohledu nijak zvláštní a tvrzení, že vojenskou službu odmítá z osobního přesvědčení, je irelevantní. Ve správním řízení vyšlo jednoznačně najevo, že jeho důvody jsou běžné – obává se boje jako takového. Otázkou případného porušování lidských práv v rámci vojenského konfliktu se krajský soud velmi podrobně zabýval v posledním odstavci na straně 5 a prvním odstavci na straně 6 napadeného rozsudku, na což stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereagoval.

[16] Otázkou humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se řádně zabýval žalovaný (v odstavci 5 na straně 6 napadeného rozhodnutí) i krajský soud (na straně 7 napadeného rozsudku). K udělení této formy mezinárodní ochrany z rodinných důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil v tom smyslu, že bez přistoupení dalších okolností se nejedná o okolnosti hodné zvláštního zřetele ve smyslu citovaného ustanovení (srovnej např. rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 – 60, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 – 52).

[17] Podle konstantní judikatury nejsou důvodem k udělení mezinárodní ochrany ani ekonomické potíže v zemi původu či snaha o legalizaci pobytu (srovnej např. rozsudky ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69).

[18] K námitce týkající se udělení doplňkové ochrany z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že ji stěžovatel řádně neuplatnil v žalobě, krajský soud proto neměl důvod se jí zabývat. Po věcné stránce ve shodě se žalovaným uvádí, že stěžovatel pochází z centrální části země (Kirovohradské oblasti), kde mu nebezpečí ve smyslu citovaného ustanovení nehrozí (srovnej k tomu setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31). Tvrzení stěžovatele, že jeho rodiče žijí ve východní části země, nemůže být relevantní, neboť s ním není spojeno konkrétní vysvětlení, proč by stěžovatel byl nucen vrátit se právě do této části země.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu